

D.I.C

**El Sr. Botella
s'ha destapat.**

ANY I. - N.º 16. ~ CORTS CATALANES, 635, 1º - TEL. 22966. - SUBSCRIPCIÓ ANUAL: BARCELONA 7 pts. Fora 7'50 pts. ~ 10 OCTUBRE 1931 - 15 CTS.

EL VOT FEMENÍ

L'Araña: Cregui'm, amic Galarza, si hi ha homes públics, també hi ha d'haver senyores públiques.

La Dissolució de les Ordes Religioses i la Confiscació de Hurs béns

Al punt que ordenem el present article, retronen en l'ambient les primeres canonades de la lluita. El sol assaig d'una lluita així, en ple segle vint, desplaça dels meridians europeus tots aquells sectors, així catalans com espanyols que l'han provocada. Puix avui, arreu del vell continent (llevat de Rússia on impera el despotisme asiàtic), els religiosos frueixen de la plenitud de drets, entre els quals gaudeixen de preeminència, signe inconfusible de vera civilització, el d'associar-se, i el de posseir en comú. La guerra religiosa, amb un gest de pudícia, ha estat eliminada obrint unes vies ben amples a la pacificació dels esperits, i a la convivència civil, ressort màxim de progrés i de solidaritat humana.

Sols, unes romanalles de barbàrie, àdhuc anterior als temps de la reconquesta, vivificades per una fòbia religiosa, i un esperit sectari de classe, poden haver inspirat als autors del projecte constitucional, unes proposicions semblants. Només l'esperit de barbàrie i sectarisme és una mena de força tan orba i enfellonidora, que arribi a legalitzar la conculcació del dret comú: d'associació i de posseir col·lectivament.

La negació del dret d'associació infringeix el dret de pensament. Puix, per a pensar, individualment, a la fàcil que hom estimi més, hom no necessita de cap vènia, ni facultat de l'Estat. Podria aquest prohibir-ho, condemnar-ho, i àdhuc punir-ho cruelment. Debades. Tota la seva força s'enrunaria al llindar del sagrari de la consciència i de la intel·ligència de cada u. Si l'Estat, lliura als ciutadans les llibertats de consciència i de pensament, és per a garantir-ne i validar-ne les seves seqüències: la del proselitisme i propaganda i difusió i la de l'associació, per esdevenir eficaç el proselitisme i la propaganda. Puix del contrari, sense l'associació, tot proselitisme esdevindria ineficaç, la llibertat de consciència i pensament automàticament restaria reclosa dins aquella zona inviolable subjectiva, on l'Estat ni amb tots els seus exèrcits pot penetrar.

Els religiosos no són ciutadans d'una altra naturalesa que els altres. Són fills d'uns ciutadans, que l'Estat considera iguals davant la llei, i els enrigimenta dins d'aquesta, pel sol fet de nàixer dins el seu territori jurisdiccional, tant per les obligacions que deuen envers ell, com pels drets de què els fa reconeixença. I tots els religiosos, com fills legítims i reconeguts d'uns tals ciutadans, de dret comú devenen com aquests. I el mateix Estat ho confirma, en exigir-los el compliment d'unes mateixes obligacions. I si és un postulat jurídic, postulat de totes les escoles de Dret, la correspondència i correlació entre els deures i els drets, exigir els uns, i vedar els altres, constitueix una injustícia, que clama venjança arreu, i constitueix un vilipendi per a l'Estat opressor.

Doblement absurd i ignominiós resulta un tal veto, si hom considera que ataca aquell mateix dret, bàsic i consubstancial amb la mateixa naturalesa de l'Estat. La vida i l'organització d'un Estat no es concep, sense l'associació dels seus estaments o dels seus individus. Dins la tribu i tot, explotant la terra col·lectivament, trobem els aplecs d'una o varies famílies, enregimentades per a l'explotació de la llenca, que li ha estat assignada, o que li ha tocat en sort. Dins la polarització individualista, en què s'han esmicolat els Estats a l'embat de les revolucions vuicentistes, sort varen tenir d'aquestes cèl·lules socials, que debades s'esforça en matar. El primer senyal de reacció d'ells, és la recomposició d'unes tals cèl·lules, fins a vivificar-les amb el seu ajut. Després el dret d'associar-se serà un dret sagrat. Les ordes religioses, que davallen d'enllà de les centúries, han aguantat sempre aquesta força vivíssima de sustentament de l'Estat. I ara l'Estat espanyol intenta d'usurpar-los-la.

Més bàrbar intent encara, si hom considera que fins ara els ha estat reconegut i garantit, i a la projectada prohibició, hom dona efectes retrospectius. Puix en virtut d'un tal dret, fins ara així reconegut i garantit, els religiosos s'han creat uns interessos, per consegüent lícits. Si lícits, respectables, inviolables. Quina ètica serà la del dret de confiscar-los? No la que fossin acumulats fora llei, com hem vist. No la que ho fossin il·licitament, puix no és provat, i l'Estat deu respectar la independència judicial. No la que els destinessin a fins anti-socials, puix tampoc no és provat i per altra banda, prou resplendeixen les obres que subvienien, culturals, benèfico-socials. Si aquests béns contenen alguna característica diferent de la dels altres, és el seu caràcter d'un sà i aciençat col·lectivisme, i això que podria desvetllar alguna quimera dins un règim individualista, hauria d'ésser amat amb simpatia per un Estat de tendències socialitzants.

Encara tots els religiosos avui vivents, els quals hom intenta expoliar, frueixen dels béns, que com a dret, heredaren dels seus pares, i d'aquells altres que ells amb els seus treballs i estalvis, s'han guanyat. Igual, igual, que qualsevol altre ciutadà. Aquest ha aplicat el seu dot a la constitució d'una família, o a l'organització d'una societat comercial. El codi civil, i el codi de comerç, li reconeixen uns tals drets, i els li garanteixen. Què dirien aquests comerciants o industrials, que de cop i volta, una llei els en expoliés? Es dreçarien com un sol home. L'Estat que expolia una classe social, senta la doctrina per expoliar qualsevol altra. Per això, la

solidaritat de classe, exigeix que tota persona honrada s'aixequi contra les violacions de dret comú que es discuteixen en la novella Constitució.

Només que les ordes religioses són un estament modest, pacífic, que no ama les violències. Però, té la gelosia de la doctrina, i la consciència de la força dels principis. La llei cristiana ens obliga a acatar els poders constituïts, però no imposa l'obediència a les lleis manifestament injustes, atemptatòries al dret natural, com les que actualment són en litigi. I, avui encara, tots els qui defensen les ordes religioses, som posseïts d'una altra força, de la solidaritat internacional, que relliga uns Estats amb uns altres, que s'interdependitzen amb mútues obligacions. Mentrestant confiïem en el seny i en l'esperit dreturer d'importants sectors de la Cambra, no renunciïem cap mitjà, dels que no sigui prohibit per la moral cristiana. No oblidem que a La Haia, existeix la Cort de Justícia internacional. I a Ginebra oneja la bandera de la Societat de les Nacions.

ANGEL GRAU.

Gestions del D.I.C. a Madrid

Aquests dies, el "Comitè de Defensa d'Interessos Catalans" ha tramès una brillant representació a Madrid, per col·laborar a les gestions realitzades, a favor de la llibertat religiosa. Mentres escrivim aquestes ratlles, desconeixem encara com serà solucionada la qüestió religiosa.

* * *

Ha estat tramès el següent telegrama:

*Excm. Sr. Nicet Alcalà Zamora
Madrid.*

El «Comitè de Defensa dels Interessos Catalans» li recorda els milers de signatures que presentà a V. E., i li prega, per la pau civil d'Espanya, que es mostri enèrgic defensor de la llibertat religiosa.

P. ARAGAI

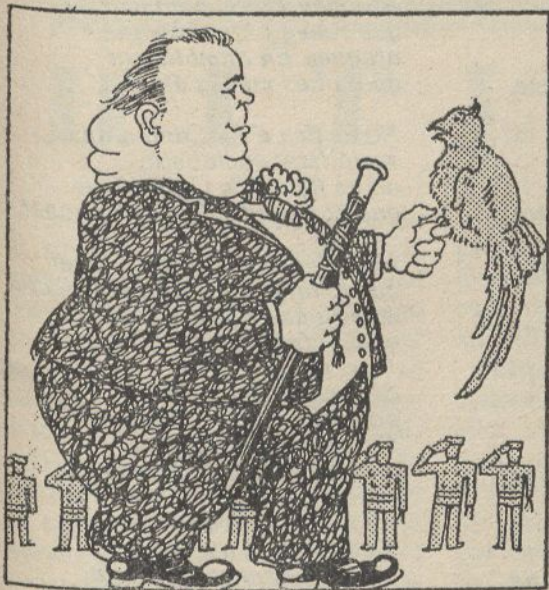
Demà, diumenge, han de votar tots els Senyors Esteves; i quan tinguin vot les oques, votaran totes les oques.

EL MARIT: De veu n'ha tingut sempre, només li faltava el vot...

Els Herois de la Setmana

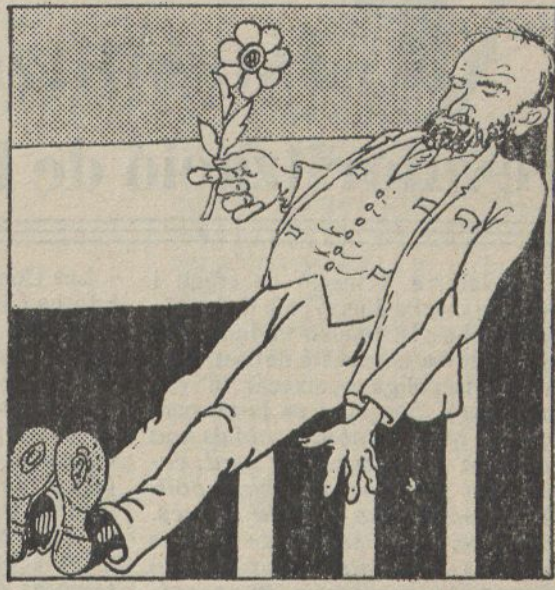
Pel senyor K. Iman.

El batlle de Madrid senyor Rico, el socialista més ben nodrit d'Espanya, que ha batut el record de la paciència mantenint un lloro que cada vegada que el veu li explica allò de *Rico, rico, dame la patita que te daré un real*.

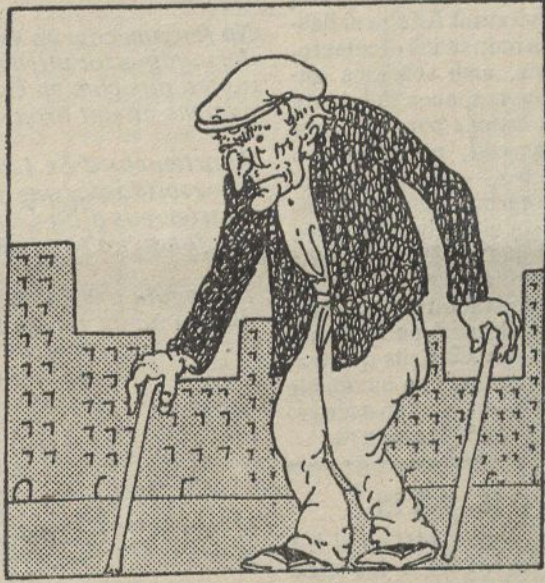
El senyor Menéndez Pidal, que en una brillant conferència acaba de demostrar que quan es tracta de Catalunya, la frase "sin ventura" vol dir tot el contrari de allò que la gent creu, ja que moltes vegades la desventura es diu Ventura.

Es una axioma que no és el riu Ebre el que separa dos pobles, sinó el "arroyo Villanova".

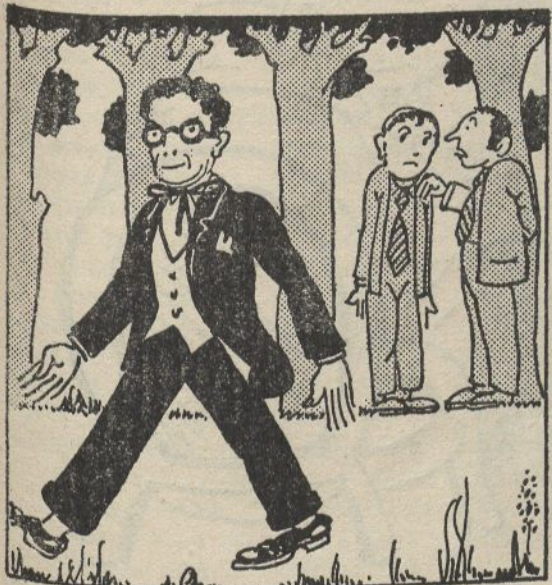
El nostre atleta municipal, que en la seba fòbia contra les coses bíbliques, se les heu amb "David" i "Goliat" a la vegada.

L'home més vell del pla de Barcelona, el qual, entre els seus records d'infantesa, relata el començament de la vaga de telèfons.

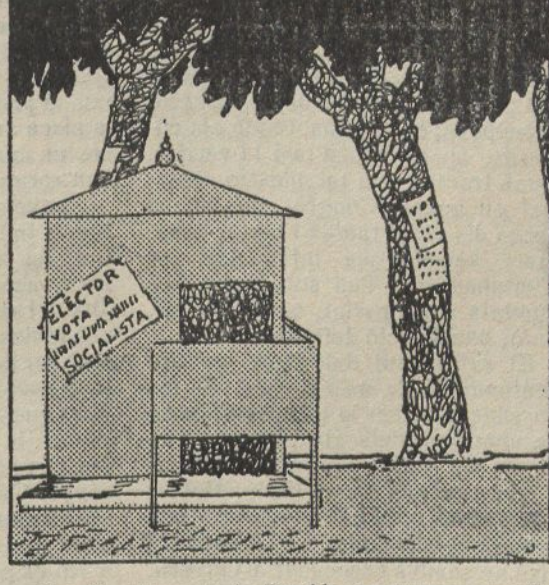
Afortunat industrial, fabricant de campanetes, de qui hom assegura que s'està fent una fabulosa fortuna com a proveïdor del president de les Corts, senyor Besteiro.

Diàleg caçat al vol:
—¿Que és una cinteta allò que porta al coll en Lluís?
—No, home, no, és una "sintètica".

Fragment d'una nova adaptació d'un duetto dels Bohemis.
El de la lira.—Clarita estuvo chipén.
El del barnús.—Y Ké... ntsalada!

Un altre kiosk de la Rambla, on tampoc no volen vendre el D. I. C. El de davant del carrer, i aquest ja són dos.

Estabilització, no; revalorització de la pesseta

Anglaterra, la nació de crèdit i prestigi màxim dins el món de les finances, ha vist rodolar la lliura amb motiu de la suspensió del patró or. Això ens obliga a aixecar la veu pregonant, ben alt i en forma contundent que *l'estabilització és una fantasia econòmica, la qual, davant de seriosos problemes polítics i socials, no serveix de res. El pànic, amo i senyor de tots els mercats mundials, ensorra una moneda, i arrossega en la caiguda tots els crèdits i garanties obtinguts a còpia d'anys de sanjar-la fins a una solidesa que semblava indestruïble per molts atacs i malestrugances que sobrevinguessin.*

Anglaterra, que havia estabilitzat la seva moneda amb garanties que excedien, de molt el tipus or de la lliura esterlina, i que posseïa crèdits quantiosos en or estranger, per emprèstits exteriors concedits durant la post guerra, a causa de la desnivellació cada cop més accentuada dels seus pressupostos, agreujada darrerament per la feble consistència del Govern laborista i pels 2 milions d'obres sense feina, ha sucumbit catastròficament. Malgrat el seu prestigi, a despit de l'ajuda immensa prestada per França, no ha aconseguit de fer front a la seva crítica situació.

El cas d'Espanya fóra pitjor. A un cos anèmic, és impossible practicar-li una delicada operació quirúrgica; i en els actuals moments, la situació equival a una vertadera anèmia dins el sistema circulatori de l'economia nacional espanyola. Si els tècnics en la matèria, s'engresquesin a estabilitzar la pesseta portarien —no ho dubteu!— la nació a un marasme definitiu i es veuria exposada, amb motius sobrats, a un pànic financer més greu que l'esdevingut adés a Anglaterra.

Però si som contraris a l'estabilització, creiem urgentíssima la revalorització.

Mai no arriba al coneixement del poble, la realitat de la situació econòmica; ens escamotegen els números; no ens diuen mai la veritat. Quan tracten una tal qüestió essencial en aquell Congrés on troben llarga discussió tantes i tantes banalitats, sembla que infundeixi por d'enraonar-ne. Tan sols dos o tres diputats n'han parlat, sense cercar, però, una solució definitiva.

El retraïment del diner va accentuant-se, de més en més. Si fos possible de saber la quantitat que ha desaparegut dels Bancs i establiments de crèdit durant els últims nou mesos, ens esgarriaria. Potser més de 2 mil milions han estat retirats lentament dels comptes dels Bancs. I això no sembla preocupar al Govern, sinó que segueix captenint-se de bescantar els antipatriòtics que van treure llurs cabals a l'estranger, abans de l'adveniment de la República.

Les Constituents es desprestigien a força d'interminables debats polítics. Els discursos dels diputats, peces oratòries magnífiques, són l'admiració de tots els aficionats a l'eloqüència política i amb el temps, hom en podrà fer un llibre. Però l'home, senyors, viu de pa. Jo insisteixo, doncs: per què no cerquen remei a la crisi financiera, tenint, com vertaderament té Espanya, mitjants sobers per fer front a la crisi que amenaça d'arruïnar el món sencer? No és precis que un altre Govern de partit o uns altres diputats discuteixin les normes a seguir per a la constitució d'uns pressupostos sanejats, l'actual Govern deuria fer-ho i descobrir-nos, d'un cop, la realitat. I potser renaixeria la confiança i sortiria el diner amagat, que xucla cada vegada més la vitalitat i ofega el desplegament de la indústria i el comerç.

El nostre país, amb sobres garanties d'or que responen del deute de la nació, si maldés per equilibrar la balança comercial, per exemple, entaulant tractes, com Alemanya, amb Rússia, oferint als soviets les nostres cullites a canvi de productes indispensables que el règim soviètic proporciona amb important rebaxa; revisant els seus tractats comercials i encarrilant la situació política; podria en els moments difícils que travessa el món, gaudir d'una envejable prosperitat econòmica, d'un esdevinidor sòlid. — J. M.ª TUSQUETS.

El bon camí

Certa gent cànida atribuí el fracàs de Primo de Rivera a les etzagaïades del valerós general. S'ho va pendre massa joiosament, deien. Allò de citar a cada pas, la dona espanyola; de mofar-se dels catalans, i de permetre's acudits incivils, acabà per ensorrar-lo.

No hi estem d'acord. Primo de Rivera perdurà mercès als seus defectes. Les seves qualitats el perderen. El poble espanyol tolera qualsevol cosa, fora de la seriositat i de la justícia. El nostre *forum* és la plaça de braus, el nostre civisme un baladreig, i el nostre premi una «oreja» o dues.

Convençudes d'això, les Constituents imiten el dictador. Ara va bé. Baralles de dones, retirades teatrals, acords esquerranissims, acudits del senyor Botella. Mentre duri una tònica semblant, el poble es delatarà per llegir les sessions. El dia que la República, es formalitzés, volgués guanyar temps i estalviar retòriques, la enviaríem a Síria, perquè fes companyia a aquell beneit de senyor Cambó, a les ordes religioses i a tots els espanyols que s'entesten a viure seriosament.

No és pas exacte que als Pirineus comenci l'Àfrica. Són massa melangiosos els àrabs. Sembla, però, irremeiable que als Pirineus acabi Europa. — J. T.

Bons consells

*El gegant del Pi,
en Rahola, en Rahola,
el gegant del Pi,
bé heu trigat prou a sortir!*

*El gegant de la Ciutat,
Martí Esteve, Martí Esteve,
el gegant de la Ciutat:
Visca el nostre diputat!*

*Ara és l'hora de sirgar,
gran Rahola, gran Rahola;
ara és l'hora de sirgar
i a les Corts us cal parlar.*

*I allí bé els haureu de dir,
que no facin el pallaso,
i allí bé els haureu de dir,
que no hi vagin a dormir.*

*I quan vós arribareu,
Martí Esteve, Martí Esteve,
i quan vós arribareu,
feu sentir la vostra veu.*

*No feu cas dels esquerrans
que molt xerren, que molt xerren,
no feu cas dels esquerrans,
que són menja-capellans!*

*Car tots dos sou elegits
per la noble Barcelona,
car tots dos sou elegits
sense trampes ni embolics!*

*No feu pas com en Companys,
demagog a tot ultrança,
no feu pas com en Companys
que ens ha dat prous desenganys!*

*Aparteu-vos d'En Lluhi
que escridassa, que escridassa,
aparteu-vos d'En Lluhi
que jamai no sap què dir!*

*No seguiu a n'En Gassol
que no ha dit ni una paraula,*

*no seguiu a n'En Gassol
que ha quedat com un mussol!*

*Ataqueu En Samblancat,
que renega, que renega,
ataqueu En Samblancat
que tot és menys diputat!*

*No us fieu d'En Campalans
socialista, socialista,
no us fieu d'En Campalans
que té un auto dels més grans!*

*No vulgueu tasta' En Dolcet
que amargueja, que amargueja,
no vulgueu tasta' En Dolcet
que us faria anà' al Canyet!*

*Si decàs a En Dencàs
portareu a cà la dida,
si decàs a En Dencàs,
mai per mai no'n fareu cas!*

*I a n'En Franco tractareu
a baqueta, a baqueta,
i a n'En Franco tractareu
però mai no us en fieu!*

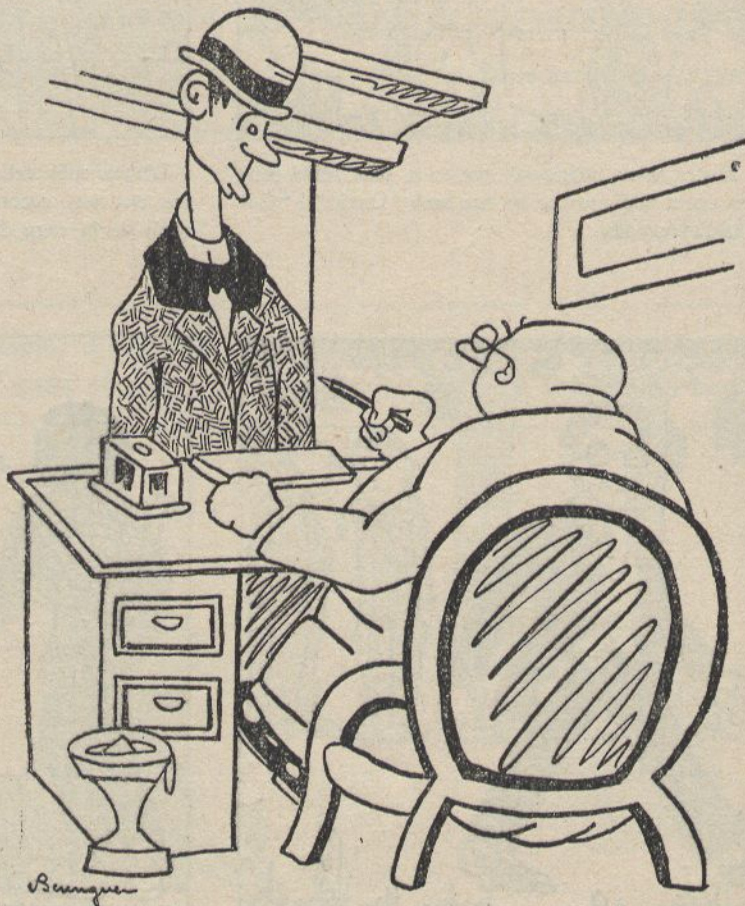
*Els que siguin militars
ni parlar-hi, ni parlar-hi,
els que siguin militars,
els deixeu p'En «Calamars».*

*Combateu certs castellans (1)
sens concòrdia, sens concòrdia,
combateu certs castellans
com ho fèiem sempre abans!*

*Que primer és l'Estatut
Catalunya i Catalunya,
que primer és l'Estatut
que no pot ser combatut!*

KIKO.

(1) Unamuno, Royo Villanova, Ortega Gasset, Alba, Melquiades, Alvarez, «Milan», etc., etc.

REPÚBLICA DE TREBALLADORS

—Vinc perquè el Govern em dongui treball.
—Treball, no. Però treballs, tants com en vulguis.

HITLER

En articles anteriors he tractat de la situació greu que travessen els països del Nord i dels perills que comporten unes crisis així, puix que aplanen el terreny per a un triomf comunista o feixista. Heus ací perquè ha estat possible que Adolf Hitler assolís una categoria internacional.

Hem de tenir present, que cada extremisme provoca una reacció dins el camp contrari. Per tant, no és estrany que a Alemanya l'imperi dels social-demòcrates i l'ofensiva dels comunistes amb el terror de llurs tropes d'assalt induïssin el poble a reaccionar, fins a glorificar el que s'espera com el llur salvador.

Hitler, és fill de les circumstàncies, excel·lit per elles fins a la categoria d'un *Duce*. Hitler capté i se'n duu per la seva parla roent de patriotismes, i prenya de veritats, que doblega com un fuet. Unes tals qualitats han aconseguit el triomf dels seus ideals dins el cor de milions d'alemanys. Tan captivadora és la seva paraula, que un amic alemany que l'havia sentit perorar, em deia: «Hitler parla arreu: no tem gens els seus enemics. Quan ell comença a lparlar, els altres comencen a esvotar. Acaben, però, convertits en social-nacionalistes».

Quan Alemanya es destacava del primer rengle de les grans potències, els austríacs, xecoslovacs, hongaresos i altres, amb l'orgull propi de les races diferents, els tenien enveja i rancúnia. Però algunes joventuts estaven meravellades de la *Kultur*, i veien el ciutadà alemany com un ésser superior; molts d'ells es posaven flocs a la gorra d'estudiant, i a les solapes els colors vermell, blau i negre de l'imperi germànic. Els succeïa el mateix que a aquells joves nostres que tenen els nordamericans com el non plus ultra de la civilització. Fumen tabac aromós, es guarneixen amb la bandera color de matallàs, la solapa o l'automòbil; es saben la lletra anglesa de tots els foxes de la Jack Hylton i Paul Witlunan, sense saber el què volen dir, excepte un *I love you* o *If I had a talking picture*, i es desdeliten per anar a viure sis mesos a Nova York i tornar amb la subditura que els concedeix el dret a ésser protegits pels mariners de gorra de cuiner. Així fou Hitler abans de la guerra.

Aburrit d'allò que deien els seus paisans, decidí traslladar-se a Viena, d'on emigrà al poc temps a Munic, on li abellí de tractar els alemanys tan adorats.

Hitler féu de paleta, i més tard, delineant. Durant la vida del primer ofici, conegué l'obrerisme i concebí l'idea de salvar-lo de la furenyia dels sindicats i d'altres tiranies, fundant un partit de caràcter socialista que enquadrés, però, el pensament de l'Alemanya imperialista.

Hitler no hauria sortit de la sordidesa d'un recó de cafè, si Alemanya no hagués declarat guerres a desdir. Pel cap alt, ell només hauria tingut per oients els quatre o cinc contertulians del seu entorn.

Si Alemanya, compromesa en la lluita, hagués aconseguit de realitzar el pensament de Wilson: ni vencedors ni vençuts, Hitler no hauria passat d'ésser un diputat romàntic a la faisó dels nostres tradicionalistes.

Però Alemanya no tan sols es comprometé a la guerra, sinó que en va ésser l'autora; ella la declarà, ella la perdé. Els Hollenzoern fugiren, els aliats sollaren llur sentiment, els socialistes i comunistes recaptaren el seu agost. I per afavorir el prestigi d'Hitler, Alemanya es troba en situació desesperada. Mercès a aquesta concurrència d'esdeveniments tan catastròfics, Hitler ha assolit l'èxit més famós dels temps actuals, no tan sols per l'ideal romàntic, sinó per la necessitat.

Es declarà la guerra; i malgrat ésser Hitler austríac, lluità dins l'exèrcit alemany. Fou ferit dues vegades; la segona, ja quasi a l'acabament de la lluita, pels gasos asfixiants que el deixaren orb durant molt temps.

La retirada dels exèrcits alemanys dirigida per l'Hildenburg; la sublevació de la marineria a Kiel, la revolució, el pacte deshonrós de Versalles i altres desastres foren causa que els alemanys perdessin la fe en llurs destins. Hitler, embriagat d'amor per la gran pàtria germànica, concebí la formació d'un massís partit per alliberar-la de tots els esclavatges que la sotmetien.

Dins les casernes, on va seguir, un cop terminada la guerra, començà de parlar sobre els seus somnis: ell era l'idol dels companys,

puix que el comunisme feia de les seves.

Molts varen ésser els actes de l'Hitler i no és qüestió ni lloc de passar-ne revista. La N. S. D. A. P. (Partit obrer nacional socialista alemany) s'inaugurà amb set socis que es reunien dins el cèlebre celler Hofbränhaus. Arribà, però, un dia que les sales reïxiren petites per a la gernació que desitjava d'escoltar l'home misteriós.

No recordeu el circ Krone que s'instal·là al camp de Galvany? Amb les seves fàbriques d'electricitat, cuines on escalivaven ramats de vaques i que per a nodrir les feres compraven gats a canvi d'una entrada general i que constituï la causa que aquella barriada riallera es quedés sens cap d'aquests graciosos animalons. Dins el mateix circ a les afores de Munic, Hitler va parlar. Aquella tenda de campanya immensa no era prou per la gernació que anhelava de sentir-lo.

CARRER

Hitler i els seus ja no es contenteren de Munic, ni de Baviera, sinó que iniciaren la marxa cap a Berlín. Per a l'èxit d'aquesta aventura, el cèlebre general Lundendorf els ajudà. Hitler empresonà a Von Karr, aquest prometé fidelitat, però el popularíssim Hitler no el cregué, el féu vigilar per Lundendorf i aquest, amb tota la bona fe, els el lliurà sota paraula d'honor.

Von Karr féu traició i telegrafia a Berlín els propòsits dels social-nacionalistes, i amb unes breus hores Reichswer havia prèns Munic militarment.

El procés i l'arrestament no feren altre que augmentar els prosèlits,

i bona prova en va ésser l'èxit a les darreres eleccions, en les quals l'Hitler aconseguí 6.400.000 vots, i un augment de 85 llocs del seu partit dins el Reichstag.

Per jutjar a l'Hitler, hom ha de tenir en compte, que a Alemanya, el partit més inofensiu té els seus exèrcits i tropes d'assalt. Que es lliuren cada dia garrotades, tirs i altres demostracions de combativitat entre uns i altres.

Creieu que l'Hitler no té raó segons molts compatriotes?

Ha promès que si no és l'any vinent serà l'altre, que conquerirà el poder amb el vot dels ciutadans. Ho aconseguirà?

Alemanya té un deute de guerra de 146.000.000.000 marcs or; 5.000.000 d'obriers sense treball; fins no fa gaire el Rhur invadit per les tropes aliades, amb l'aggravant que els francesos protegien als separatistes; els comunistes tracten d'imposar la seva idea. L'ideal, però, dels hitlerians, i els seus procediments, tufegen d'un hòrrid paganisme, i per això ha estat condemnat per alguns bisbes.

EUGENI MUÑOZ.

Què llegirem als periòdics, l'any 1950

—La dimissió presentada, per centèsima vegada, per l'Indaleci Prieto, no ha estat acceptada. Ningú no es veu amb cor de desembolicar els seus embulls.

—La Comissió de responsabilitats ha donat per acabada la seva tasca, per haver prescrit els delictes que havia de jutjar.

—En Ventura i Gassol s'ha decidit a tallar-se els cabells. Les dones, considerant-lo un competidor, no el volien votar.

—S'han establert a Barcelona diverses Cases de Fotografia, per mor de l'increment que ha pres el retrat en les propagandes electorals: les dones volen conèixer els candidats abans de votar-los.

—Els *rabassaires* han reclamat el cadàver de Companys, agraïts a la seva actuació. Discuteixen aferisadament. Els uns el volen enterrar sota un cep; d'altres volen que sigui enterrat dins un cup.

—El comandant Jiménez ha decidit no cobrar honoraris, per veure si el seu despatx d'advocat obté més clientela.

—El ciutadà Aiguader, que fa temps que ha tret faves d'olla, ha presentat als regidors de la majoria, l'exemple del seu magnífic Packar, com a solució dels onerosos dispendis de taxis de l'Ajuntament de Barcelona.

—L'Estat Espanyol té un dèficit pavorós que hom atribueix a les campanes trencades pel President del Congrés i a les despeses del bar durant les sessions nocturnes.

TENORA.

Tardes de diumenge

Quan avui a la tarda el senyor Josep ha aparegut a la porta del cafè, Genís, que ja l'esperava, ha cuitat a tancar els batents de la finestra, a l'avant pit de la qual ells celebren la tertúlia.

—No, no, Genís. Que no senti calor, vosaltres?

—Oi tall! —han contestat dos o tres a la vegada.

—Si sembla que siguem a l'estiu! —ha continuat el senyor Josep.

—Sí, senyor... Però com que vostè de seguida es plany dels corrents d'aire, —s'ha justificat el Genís.

—Però, ni tant ni tan poc, —ha replicat el senyor Josep.

—Encara és valent el senyor Josep, —ha advertit un.

—Si Déu vol, i no tinc cap mal encontre, encara hi ha senyor Josep per alguns anys, —ha exclamat ell mateix. I ha somrigut tot vermellós. I una llàgrima ha humitejat les seves ardents pupil·les. I els altres també han somrigut, una mica picardiosament. Després ha callat durant una bona estoneta. Mentrestant el cafeter, tot amablement, ha portat el servei, al temps que el senyor Josep ha plegat la primera cigarreta de la tarda.

—Tanmateix la terra s'eixuga altre cop, —ha advertit Genís.

—Els naps, com van haver de fer-se tard, tot d'una s'esboiraran si no cau una nova pluja —ha congegint un altre.

—Mal hivern, amics, mal hivern! —s'ha planyut el senyor Josep. —La llet anirà cara i la carn de porc també.

—I la de llana? —ha dit Genís.

—La de llana i tota, si la produïda a Catalunya fos suficient, per decantar el pèndul del mercat. Aquest estiu darrer ha estat tan eixut, que adhuc el Pireneu l'ha sentit. L'herba dels prats no ha crescut gens. De manera que, com que en molts indrets no han pogut recollir fenc per a l'hivernada, s'han venut el bestiar a qualsevol diner.

—El pobre pagès sempre ha de rebre —ha dit el Genís.

—Es de doldre moltíssim. Però la carn produïda a Catalunya no influeix gaire la balança comercial d'aquesta mercaderia.

—Quina és la regió que proveeix de carn Catalunya? —ha interrogat un contertulià.

—Galícia. I, en quant a la de llana, també Aragó i Castella. I en quant a la de porc, com unes tres quartes parts, Catalunya mateix, i la resta ens arriba d'Extremadura.

—Així ens l'hem de menjar cara forçosament, —ha insistit Genís.

—Ja veureu, —ha continuat el senyor Josep, —cara ha de reeixir a la força sempre. I això per diverses raons. Els proveïdors, que compren a Galícia, són molts, i sovint es fan la competència uns als altres i per això allarguen algun diner més del que no val el bestiar. D'altra part, els ramaders gallegos estan ben avinguts, i viuen a l'aguait del mercat per encarrir o abaratir el bestiar segons les exigències. Afegiu a això les despeses de transport des de la muntanya a l'estació; els del ferrocarril: allò que les bèsties perden durant el camí (tres o quatre quilos, segons ells), els impostos municipals, el guany dels carnicers, i totes les altres trafiques que dancen entre mig, i comprendreu com la carn ha de reeixir a la força cara.

—Així la gent de Barcelona es queixa amb raó, —ha interromput Genís.

—Es clar. Només faltava aquest nou monopoli proposat per la majoria lerrouxista-esquerrana. —Hi ha hagut un silenci. Tot d'una el senyor Josep ha continuat.

—Jo, sols recordo una iniciativa encertada de l'Ajuntament barceloní per abaratir la carn. No sé si fou l'any 20 ó 21. Era la de la unificació de compra. D'aquesta manera s'establia com un front únic davant els ramaders gallegos tan ben avinguts, i aquests haurien hagut de cedir el bestiar a més bon preu.

—I ara ja no vigeix un tal acord?

—ha preguntat un contertulià.

—Va ésser suspès pel Governador civil, abans ja que ell entrés en vigor... Coses de la política!... —Els companys han somrigut maliciosament. I el senyor Josep ha encesa altra cigarreta. I tot alenat, nerviós, torterols de fum, ha improvisat una d'aquelles disquisicions tan seves, sobre el problema de la carn a Catalunya i especialment a Barcelona. Adhuc ha esborronyat uns càlculs aritmètics damunt el marbre de la taula, sobre la producció de la carn segons les seves classes, la totalitat de consum i la part que toca per a cada habitant.

—I la carn que necessita Catalunya no fóra possible de produir-la tota dins de Catalunya mateix? —ha interrogat Genís.

—Primer de tot d'una manera o altra s'hauria d'imposar arreu la compra per unitat de bestiar. I abolir-se això que es diu el pes mort, que sempre reïx desaventatjós per al venedor o ramader. Vosaltres ja ho sabeu prou, això, perquè jo us ho hagi d'explicar.

—Vol dir que aquesta mida tindria alguna influència dins el mercat? —ha advertit un dels tertulians.

—Si més no, estimularia els pagesos a criar bones bèsties, i a ciutat menjaríem millor carn. Però vaja! Catalunya sols pot conseguir carn suficient per a ella, d'una sola espècie: la de porc.

—I això? —ha insinuat un de la tertúlia.

—Molt senzill, —ha dit el senyor Josep. —Per a criar moltons, tenim pocs ermots i bosquines. Per a carn de vedella, és molt més remunerador de produir llet: i quan aquesta ens sobri, mantegues i formatges. Ara, porcs suficients i adhuc conills i ous, i aviram, si que és econòmic de produir-nos-els en grau suficient, i tots hem de proposar-nos-ho. Per a això, no cal ni tan sols de posseir terra ni fer de pagès. Es qüestió de diners i d'entendre-hi, d'explotar-ho científicament com una indústria. Que per ventura els qui tenen vaques dins de Barcelona mateix, es menen gens de terra? L'import dels ous i aviram que duen de Mallorca i del Marroc, val milions. Per què no hem de guanyar-nos-els nosaltres mateixos?

El senyor Josep ha llençat una mica neguitós la punta de la cigarreta, i ha tornat a esborronyar tot de càlculs aritmètics damunt la blancor del marbre.

Quan ha sortit cap a casa ja tot fosc, els grills recriquejaven com a les nits d'abril. —TULCIS.

EL SENYOR ESTEVE: Tant bé que hauria quedat si hagués votat aquesta vegada.

R E T R A T S P O L I T I C S

Miquel Maura

Miquel Maura, dins el retaule ministerial, ocupa el plaó del gentleman i el de la concentració. Maura és dels ministres que diu menys disbarats, i tot, en ell agafa un to mig britànic, o d'espanyol amb fre a les quatre rodes. I diem això, perquè, efectivament, quan l'home s'enutja, i des del banc blau ha de tonitruar una defensa, o bé una acusació, ni es despena, ni li surten els ulls del cap. Es belluga dins un cercle clos per l'educació i la serenitat, i diu coses quasi tranquil·les, i mai no ensenya el llautó de l'Espanya fogosa i poca-solta, que tot ho arregla amb paraules refulgents i a punyalades seques. Miquel Maura té unes celles fosques i impressionants i una mirada profunda, i se li dibuixen al front unes arrugues tan tremendes que, si us el mireu així, d'una esgarrapada, us dona la impressió d'un cantador de flamenc quan està a l'apogeu d'una saeta.

Maura és un dels polítics del dia que fa pensar més, perquè a l'entorn d'ell ballen una sèrie d'arguments familiars i d'espectres que ofereixen un to, i el guarneixen d'un vestit diferent del que llueixen els seus parents. El pare d'ell havia dut en enrenou tota la nació, i darrera la seva barba havia fet tronar i ploure. El seu germà, que posseeix una magnífica casa d'ensaimada mallorquina, és dels qui l'havia ficat a la presó i havia esdevingut amb una serietat trágica com la de Guzman el Bueno. I ara ell amb les lleis republicanes l'ha foragitat, és a dir, que tot seguit dona el conjunt desguittat d'una família que no se sap entendre, i cadascú tira pel seu cantó amb una idea arrapada dins el moll de l'os i, enlairant com una vespa la punta de l'espasa. I no ens estranyaria que un dels fills que amb ell ara els retraten, el dia de demà no sigui un capítol comunista que ho engegui tot a passeig, fins el seu pare.

Maura produeix l'efecte d'un home escrupulós, que li plau de posar els punts damunt les is, i anar mudat, com a les festes en totes les ocasions; tant sols li falta un monocle i una pipa esprimatxada per semblar una figura treta d'una d'aquelles absurdes revistes que tenen els sastres per entretenir la clientela. Maura, dins el ministeri, juga el paper d'un esbravador de boxadors, i ha hagut de clavar algunes pallisses transcendents a diversos diputats que s'han assegut per primera vegada al Congrés amb tres reis al cos i amb una petulància i un foc com si assistissin a una cursa de braus.

Ha pronunciat frases de ferro i ha donat la sensació d'un home tot d'una peça. En fi, políticament, s'ha revelat com una capsa d'energia, plena de canons i de tricorns i que l'han fet anar a canonades i descàrregues sense immutar-se el més mínim ni afegir-li una arruga més al front.

Maura té el tipus de l'home gris de les pel·lícules americanes, d'aquell galan que ja duu uns quants anys damunt, i que enamora les noies més riques sense ballar xarlestons, ni fer partits de rugby, sinó treballant com un negre, i agafant una patina d'home interessant que obra miracles en la seva carrera.

De Miquel Maura, es pot dir, que és tot ell, el seu vestit, el seu esperit, el seu caràcter, el complement exacte i necessari del seu pentinat, brillant, planxat. Aleshores, respecte Catalunya podem pensar que és com si se li haguessin aixecat uns quants cabells, i que és necessària de nou la pinta per retornar a l'eulítmia d'abans.

Maura s'està al seu pedestal esmolant-se les dents i enllustrant la guàrdia civil, i ornamentant el seu front amb unes arrugues barroques.

E. FERNÁNDEZ GUAL.

Demà, diumenge, voteu un candidat, com més dretista, millor.

El cèlebre i celebrat binomi Alomar-Xirau ens amenaça amb col·locar-nos nous vots particulars al desgavellat projecte de Constitució espanyola.

Ens permetem demanar a Lluís Companys que, si el cas es presenta, encarregui la ponència a dos diputats diferents dels esmentats. No és just que siguin sempre els mateixos a acaparar la popularitat, sobre tot, havent-hi encara 36 prestigis inèdits dins l'Esquerra.

Faria tant de goig un vot sotscrit, per exemple, pels binomis Aragai-Ventós, o Dolcet-Dencàs!

Fontbernat, un dels més reconeguts prohoms del feixisme de l'Esquerra, va parlar tres minuts per ràdio sense que se li escapés cap reneq d'aquells tan recargolats. I encara diran que no es produeixen miracles!

Com a compensació, ens pronosticà jornades de sang i fetge, amb un accent catastròfic que deixà esglaiades totes les tietes que l'escoltaven.

Sort que no ens mereix més crèdit que *El Zaragozano!* Altrament, estem segurs que la primera hecatombe trobarà el pintoresc músic a l'altra banda dels Pireneus, des d'on es conspira amb molta comoditat.

Els nostres esquerrans ens volen donar entenent que Pere Rahola i Martí Esteve són diputats per pura generositat d'ells.

Nosaltres admetem qualsevol hipòtesi llevat de la generositat, ni tan sols indiferència, d'uns homes tan amatents a l'acaparament. Admetem, per exemple, que es varen retraure per tal que no es fes palès el desinflament del conglomerat catalanista-militar-anarco-sindicalista, provocat pel sospitós malabarisme d'alguns prohoms.

Altrament, tothom s'ha adonat de la voracitat arxipantagruèlica dels nostres feixistes esquerrans. És un cas que no té parí en la història de la humanitat. Heliogàbal al costat d'ells, resulta un austeríssim anacoreta.

L'Opinió, germana de *La Soli*, que sempre sembla escrita amb all [i oli, fa escarafalls com d'home desmen- [jat. No s'escarraci, el portaveu feixista: tots coneixem l'afany pantagruè- [lista dels homes que la F. A. I. ha en- [cimbellat.

Entre comares.
—No és la Filomena aquesta senyorassa tan ben arreada que ens ha saludat de dins de l'auto estant?
—Ella mateixa, donya Remedios. Qui ho havia de dir! encara no fa mig any que es guanyava la vida fregant rajoles.
—I doncs, donya Milagros, que ha tret alguna rifa?
—I ca, dona de Déu una cosa millor. El seu home va sortir concejat...

A Madrid hi ha un ciutadà que es diu Pere Rico, i que és alcalde. Però resulta que ben mirat, no és res d'això.

No és Pere, perquè és més Pau que en Royo Villanova.

No és Rico, perquè, com a bon socialista, és un modest jornalier dels que propugnaren aquella facècia de la *República de trabajadores*.

No és alcalde, perquè no és cap secret que a l'Ajuntament de Madrid l'únic que remena les cireres és el *compañero* Saborit. El pobre Rico és un zero a l'extrema esquerra.—CALAMARS.

Electorals

A Petritxol li plauria que cada diumenge hi haguessin eleccions. L'hora de l'escrutini és quasi tan interessant com un bon partit de fútbol. Les cares llargues dels qui perden, o els posats riallers dels qui guanyen, són tot un poema. El diumenge passat, a la tarda, mentre l'ex-comandant Franco es tornava a trencar la cama, esport pel qual demostra ésser un complet entusiasta, i amb el qual obté un major èxit que en organitzar revolucions, la Lliga, la venerable Lliga, la gloriosa Lliga, per obra meravellosa de no sabem quin *hado*, prengué novament la fesomia dels seus millors temps.

I exactament igual que a la Lliga, passà a la Lligueta. Allí on l'entusiasme era una cosa tan inèdita com els amors *seriosos* del poeta Josep M. de Segarra, en els moments venturosos en què el senyor Esteve es creia de guanyar el lloc de la minoria,—del qual, comptat i debatut, no sabem veure la diferència amb el de majoria,—els estejets, estaven tan contents com en Rovira i Virgili el dia en què pot vendre quaranta dues *naus* pel carrer.

I val a dir, que la jornada electoral fou gloriosa. Ho reconeixen triomfants i derrotats, car és evident «que la guineu quan no les pot haver, diu que són verdes». Els radicals han organitzat una altra *jira* anticlerical per celebrar la victòria. El Sr. Campalans i els quinze socis que compta l'«Unió Socialista de Catalunya», han comprat un autobús per assistir en corporació als aplecs en els quals hom molla la sort de l'obrer i omple l'estómac. En Casanellas afirma que vol tornar a fer de *ejecutor* el dia menys pensat; i en Maurin, desenganyat del comunisme, ha demanat relacions formals a una gentil burgeseta que estueja a Sitges. Fet i fet, la vida de burgès és la millor vida, malgrat Lenin hagués afirmat el contrari.

Però, els qui han pres les determinacions més serioses i més trascendents, han estat en Sanjuan i l'Escriu, dels partits d'«Extrema Esquerra Federal», i «Federal, extremista i esquerrà», respectivament. En Sanjuan, malgrat el seu cognom ultra clerical, diu que dedicarà tots els seus esforços a l'expulsió de les ordes religioses i a la

nacionalització de llurs béns. Ara, que les males llengües asafegeixen que li plau més la nacionalització que l'expulsió; en canvi l'estudiant Escriu, que pel que es veu és una llum tan rovellada com l'atlot Sbert, dedicarà tot el seu talent, memòria i voluntat a estudiar la manera d'interceptar els telegrams el dia que caigui aquest fàstic de República burgesa que estem sofrint per a donar pas a una altra de més esquerrana, federal, extremista i proletària que pugui donar el motllo de fer repúbliques...

Del diputat elegit, Pere Rahola, no cal dir-ne els propòsits: creiem sincerament en el seu patriotisme,

en el seu seny racial i amor a la Veritat, a la Llibertat i a la Democràcia. La seva presència en les Corts Constituents, juntament amb el conseqüent patrici Abadal, l'Estelrich, Ayats, Carrasco, els veterans Carner, Hurtado i Pere Corromines, que formen la genuïna representació de la nostra terra, record dels temps de la Solidaritat, treurà una mica aquell regust demagògic propi només dels flamants diputats que facturà al Congrés l'Esquerra Republicana, valent-se de l'aliança amb els Sindicats, ara descolorida i esfilagarsada.

PETRITXOL.

ESTRENES

EL IMPOSTOR, film sonor parlat en castellà, dirigit per Sou Seiler, i interpretat per Blanca Castejón, Juan Toren i altres. En el «Cataluña».

Heu llegit novel·les de caràcter policíac? No és altra cosa «El impostor». L'assumpte és talment una obra de l'escola d'Oscar Wilde, fins en l'ambient elegant de la gran societat de Londres i la característica serenitat, que, segons diuen, habita dins la pipa, encara que tots fumïn cigarretes, inclús la Blanca Castejón.

En Toren ens sembla que té estones bones i altres no tan bones, com si fent la pel·lícula amb molts dies en tingués de sort i de pega.

La Blanca Castejón, formosa com ella sola, ens sembla que encara no estigui acostumada als «tallies», però creiem que arribarà.

Els altres, Villarias, Cracón, etc., tots bé; el millor en Villarias que ja fa temps que treballa en el cine.

L'argument, com he dit, és de novel·la d'estació: no vol dir això que l'Oscar Wilde hagi d'ésser venut al costat d'aquells novel·listes, però dins de totes les arts ni han de bons, de dolents i de mitjants tot seguint les petjades del mestre.

No creiem poder criticar-ne res, tal vegada la Blanca Castejón vesteix massa *ellegant*.

Les escoles, la tècnica i la direcció, immillorable.

En el mateix programa hom pot veure un film de dibuixos deliciós, com tots els d'aquesta mena. Encara un re-

portatge de l'Exposició Colonial de París, i un «Noticiari» de les feres en els seus camps de l'Àfrica.

«El Comediant», film sonor parlat en castellà per E. Vilches, B. Norton, A. Benítez, i altres. En el Urquinaona.

Què dir d'aquesta pel·lícula? Tant sols elogis. Vilches assoleix en ella el primer lloc a la pantalla de plata. Si Vilches fou gran en el teatre, no ho és menys en el cine, potser més, ja que la difusió permet que tothom el pugui veure i admirar-lo.

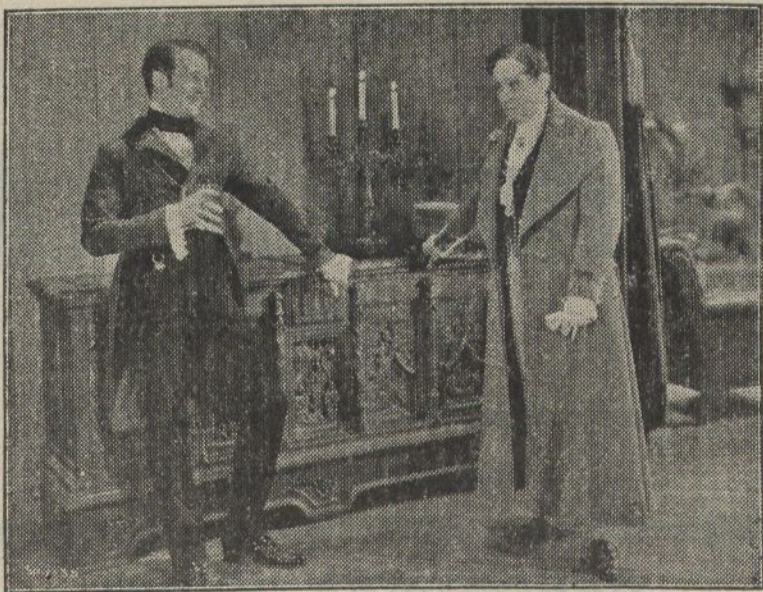
Si l'art de Vilches en el que és d'actor és admirable, la cinta té dos punts en què hi ha *peros*. L'escena de l'amor de Sir Frederic amb l'altra, escena que no veiem la manera de suprimir-la, com no sigui, sacrificant la dolenteria de l'actor. L'altre *pero*, és el punt culminant del film, en què l'excés gràcia dels convidats fa oblidar el moment tràgic per què passa en Sullivan.

En conjunt, un film que d'ésser el nostre poble tan aimant del teatre i del cine com ho és de la música, es mantindria molt temps a la pantalla de l'Urquinaona.

Al mateix temps s'inclou «El rey que no quiso serlo». Si quelcom va fer de bo la Dictadura, fou suspendre aquesta bestiesa nordamericana.

Hem de fer constar, que el fons de l'argument té una ironia.

TALKING.

«El impostor».

La Setmana Política

El fet més remarcable de la nostra vida política és el triomf de la candidatura del Sr. Rahola, i el deixondiment que ell assenyala de la nostra gent que amb la seva inèrcia féu possible l'acaparament de quasibé tota la representació catalana pels homes de l'Esquerra. Una reacció saludable s'inicia i és d'esperar que creixi.

L'Avi comença d'anar un xic errat de comptes; les seves declaracions preelectorals ho proven. És inútil de dissimular la temença d'un fracàs, quan la candidatura de Maurin, recomanada per En Fontbernat, ha obtingut una quantitat de vots ben migrada. L'Avi va errat, i ens en dolem per ell i pel que representa.

La concessió del vot a la dona ha demostrat una vegada més com és feble el sentiment democràtic dels nostres partits oficialment republicans. I ha demostrat també com és forta l'influència pseudo-democràtica dels francesos, que tant ens ha fet patir i de la qual fóra ja hora de què ens en alliberéssim.

De les discussions al Parlament de Victòria Kent hom en treurà

una impressió lamentable; la mateixa impressió que ha causat la brillant Directora general de Premses en tota la seva lamentable i ridícula actuació. Tot un prestigi.

La sindicació dels funcionaris defensada pels socialistes presentava un perill greu, per bé que encobert, per a l'Estat. La Cambra se n'ha adonat d'hora, i la repulsa ha estat tan forta com el projecte es mereixia.

Una altra cosa ben discutida ha estat l'abolició de la pena de mort. Aquest afany de superació pseudo-democràtica ha dut a extrems irrisoris. Hom volia estendre l'abolició a furs d'excepció, com és ara el dret militar en temps de guerra. Finalment, però, s'ha imposat el seny.

Dos fets no polítics s'han produït: però la llur repercussió pot ésser molt profunda dintre la vida espanyola. És el primer la renúncia del Cardenal Segura a la Seu de Toledo que probablement aplanarà moltes dificultats en el camí de reglamentació de relacions entre l'Església i l'Estat.

No és fora de lloc recordar ací que aquesta setmana es discutirà un tal afer, i que és molt convenient que els catòlics trametin telefonemes al Sr. President de la Cambra demanant respecte per la religió d'una majoria d'espanyols.

L'altre fet d'importància, és la mort de D. Jaume de Borbó, de

doldre per dues raons, per l'alt valor moral del gran cavaller i pel seu patriotisme que s'oposava a tot maneig que pogués desacreditar Espanya. (A. C. S.)

A. PALACÍN.

De Madrid estant

Impressions parlamentàries

La darrera tanda parlamentària ha estat de repòs. Tanmateix, ha estat d'un repòs purament físic per la manca de sessions contínues, puix moralment, ha constituït una autèntica setmana vagativa.

Hom para ment en els acords que cada dia surten aprovats de dins el Congrés. Són acords que han de influenciar per sempre més l'esdevenidor d'Espanya. I en sospesar el contingut d'elles, hom no pot fer per menys que sentir-se tot pensador, i, interrogar-se: Seran per al bé de tothom?

Aqueixos diputats que abandonen el seient per depositar el seu vot a la urna de la Taula Presidencial, amb pas cerimoniós i greu, traginen damunt de llurs espatlles trossos del nostre esdevenidor. Obren tots molt seriosament, però és una seriositat que generalment dissimula certa estultèria. Un pas greu que recorda una mica l'estarrufament majestàtic del paó reial.

Una discussió entre la senyoreta Kent i la Campoamor va produir molta hilaritat. Són només dues dones i ja no s'entenien. Es respira com un halo impregnat de sabó de barra i lleixiu, dins dels fulls estampits d'un llibre de filosofia.

Les eleccions a Madrid, han donat un triomf a Cossio. Ha estat un triomf net de 56.000 vots contra 28.000 de Primo de Rivera.

Ha constituït un desencert de les dretes presentar com a candidat un nom evocador de tantes vergonyants històries, com el del fill de l'ex dictador. Es tractava d'atribuir a les eleccions un caire de protesta contra l'actuació del Govern. Protesta a la qual participa una majorança molt digna del poble de Madrid ofès en els seus sentiments per les cremes dels convents, l'actuació de Prieto, Albornoz, Caballero, protesta de la qual intentaren aprofitar-se elements dictatorials; però, que per sort de les mateixes dretes, han fracassat.

Es trist que hagi triomfat l'anticlericalisme personificat ara per En Cossio, imposat pels socialistes, però el triomf de Primo de Rivera, hauria esdevingut desastrós per mor de la reacció que s'hauria operat al Parlament contra tot allò representatiu dels interessos de la religió.

Som a la revetlla de la discussió parlamentària, més delicada La cosa està que penja d'un fil: mentre els socialistes es disposen a fer de «jabalies», regnen discussions dins dels radical-socialistes i s'espera l'arribada d'en Lerroux per decidir l'actuació dels radicals que sembla serà favorable. L'Esquerra Catalana segons diuen, es disposa a jugar el trist paper de Pilat: «senyors, jo me'n rento les mans». Sempre val més aquest paper que el del crudelíssim Herodes.

JOAN RUNENT.

Madrid, 5-10 31.

Materials per a Construcció

Guix - Cals - Ciments
Rajoles de València

Construccions PLA

Telèfon 51360

Despatx: Meridiana, 103

Magatzems:

Meridiana, 105 i St. Quintí, 186

BARCELONA (CLOT)

No es preocupi:

Els cabells blancs poden dissimular-se ben fàcilment. No ho endevinarà ningú. N'hi ha prou amb unes quantes friccions del nou producte científic, que s'aplica com una loció. És inofensiu; no taca ni irrita. El seu perfum és d'allò més agradable.

BELLTON
CONSERVA SEMPRE JOVE

DE VENDA EN
PERFUMERIES I DROGUERIES